

[Christmas Møller.]

ligheden ogsaa at høre, hvorledes den højtærede Socialminister et Sted paakaldte de private Arbejdsgiveres Interesse for denne Sag og for Funktionærernes Stilling. Det er jeg for mit Vedkommende naturligvis fuldkommen enig med den højtærede Socialminister i; det er blot ejendommeligt at høre ham paakalde denne Interesse paa den Maade.

Af almindelige Bemærkninger har jeg altsaa Henvisningen til den almindelige økonomiske Udvikling i det moderne Samfund og Begrundelsen for at placere Funktionærens hele Stilling saaledes, som vi forvort Vedkommende har gjort det her. Og jeg skal derefter komme med nogle Bemærkninger til den højtærede Socialminister og til Partiernes ærede Ordførere.

Jeg tror, man om det meste af det, den højtærede Socialminister sagde, kan sige, hvis man skal sige det paa en høflig Maade, at den højtærede Minister gav os en interessant historisk Redegørelse. Den havde blot ikke meget med dette Lovforslag at gøre, og den havde heller ikke meget at gøre med selve Problemet, om Regeringen, og i dette Tilfælde maa jeg vel hellere sige, om Ministeren og hans Parti vil være med.

Den højtærede Socialminister sagde, at det ikke var noget nyt Spørgsmaal, om man skulde lovgive paa dette Omraade. Jeg ved heller ikke af, at jeg har sagt dette, men man kan netop understrege den Mangel paa Interesse, der har været, ved at paavise, at man, til Trods for at det ikke er noget nyt Spørgsmaal, ikke har rejst Spørgsmaalet fra Regeringens Side.

Den højtærede Socialminister mente, der var nogle Fejl i Lovforslaget med Hensyn til Særlovgivningsregler, idet dette Lovforslags Regler, hvis det gennemføres, vilde komme til at gælde. Deri giver jeg Ministeren Medhold, men dette behøver jo i og for sig ikke at være en Fejl, og det er ogsaa af den Slags Ting, som der maa kunne tales om mellem Minister og Udvalg.

Den højtærede Minister og senere det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen gav Udtryk for, at den skriftlige Kontrakt ikke var en Fordel for Funktionæren. Ja, hvis man skal diskutere Problemet paa den Maade, at man bare vil diskutere det og

finde Momenter for eller imod, saa giver jeg ikke meget for den Interesse, man viser Sagen. Det er nemt nok at sige, at det er ikke nær saa let for den ene Part som for den anden at kræve en skriftlig Kontrakt, men Bestemmelsen er selvsagt ment og maa ogsaa i Almindelighed efter den Aand, hvori Loven skal opfattes, være en Beskyttelse, sigtende til, at man skal være klar over, hvad Kontrakten gaar ud paa. Men selvfølgelig, hvis de Herrer kun vil disputere, om jeg saa maa sige, kan man jo godt lave Eksempler paa, at i en stærk Arbejdsløshedsperiode eller lignende kan man rigtignok ikke komme og forlange noget skriftligt, hvis man tror, at Arbejdsgiveren saa finder andre Grunde til ikke at ville have vedkommende i sin Tjeneste.

Paa samme Maade synes jeg, man maa se paa Spørgsmaalet om § 10, hvem den Bestemmelse, man giver med Hensyn til Undladelse af at tiltræde, skal ramme. Det er da ikke et Spørgsmaal, som kunde skille os, da vel ingen vil forsvare noget saadant.

Det Tilbageskridt, man taler om i § 13 med de 48 Timer, tror jeg i Realiteten er et Fremskridt, for i mangfoldige Tilfælde vil det jo ganske sikkert i den mindre Virksomhed og i den, der ikke har alt for store Midler til Raadighed, gaa helt anderledes, end det er forudset her i Bestemmelsen om de 48 Timer og den Straffebestemmelse, som er knyttet til.

Den højtærede Minister og efter ham det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen syntes, at det var en meget opsigtsvækkende Bestemmelse, vi havde givet i Lovforslagets § 15 om, at Barnefødsel kun for gift Kvinde kan betragtes som lovligt Forfald. Hvis vi til Eksempel tænker os en kvindelig Kontorfunktionær, saa vil der ikke være den fjerneste Tvivl om, at i det Øjeblik det drejer sig om en gift Kvinde, har hendes Arbejdsgiver paa en ganske anderledes Maade Pligt til at regne med Muligheden af, at denne Funktionær skal føde et Barn, end han har, hvor det drejer sig om en ugift Kvinde. Det er efter min Opfattelse helt meningsløst og urimeligt, at man ikke, som de faktiske Forhold er, vil anerkende dette, og jeg skulde tro, at der i Virkeligheden ikke er nogen her i denne Sal, der vilde staa op og modsige, at naturligvis er de rent faktiske Forhold